

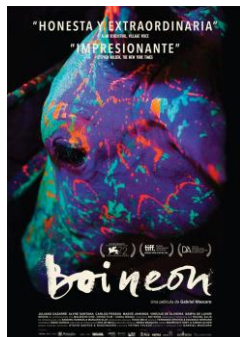

Boi Neon ('Neon Bull')

Direcció: Gabriel Mascaro

Països: Brasil, Uruguai, Holanda (2015)

Cicle de cinema llatinoamericà

Fitxa tècnica

Guió Gabriel Mascaro **Fotografia** Diego García **Interpretació** Juliano Cazarré, Maeve Jinkings, Josinaldo Alves, Samya De Lavor, Vinícius de Oliveira, Carlos Pessoa, Alyne Santana **Durada** 101 min **Gènere** Drama **Llengües** Versió original en portuguès amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Iremar treballa a les Vaquejadas, un rodeo tradicional del nord-oest del Brasil, viatjant de rodeo a rodeo mentre somia convertir-se en un sastre que dissenyi roba per a dones. Al costat d'ell hi ha els seus companys: el seu compare Zé, la ballarina exòtica Galega i la seva alegre filla Cacá. Junts formen una improvisada família. Però el país està canviant i amb ell canvien ells. Així, Iremar es decidirà a lluitar pel seu desig.

Crítica

Explorant paisatges

Al Festival de Locarno de l'any passat [2014], el documentalista brasiler Gabriel Mascaro va sorprendre amb la seva primera incursió en la ficció, l'estupenda *Ventos de Agosto*, que es va endur a casa una més que merescuda menció especial per part del jurat. El 2015, Mascaro fa un salt, almenys pel que fa a projecció internacional, presentant al Festival de Venècia *Boi Neon*, la seva segona pel·lícula. El plantejament de la cinta té molts punts en comú amb l'anterior. De fet, totes dues conformen un díptic sobre els paisatges i la gent del Brasil. *Boi Neon* tria una zona concreta del país sud-americà, en aquest cas el nord-est, i mostra les rutinàries vides dels vilatans sempre adaptant la representació de la seva mirada a les possibilitats de l'entorn. Si a *Ventos de Agosto* els vents i les tempestes oceàniques marcaven la vida dels habitants d'un petit poble brasiler dedicat a la pesca i a la plantació de cocos, a *Boi Neon* la pols i la terra de l'interior de Pernambuco es colen en les vides d'un grup de ramaders que recorren la zona portant els seus toros per diferents *vaquejadas*, una mena de rodeo típic brasiler on un parell de genets han de fer caure el toro agafant-lo per la cua. Vent i terra; so i color. *Ventos de Agosto* creava tot un món sonor al voltant de la història. *Boi Neon* potencia el contrast dels tons marrons de la terra erma amb els colors vius que envaeixen la vida d'Iremar, el jove vaquer protagonista de la cinta, gràcies a l'excel·lent treball de fotografia de Diego García (responsable també de l'última pel·lícula d'Apichatpong Weerasethakul, *Cemetery of Splendour*) que barreja la llum crua i realista del seu dia a dia amb escenes esquixades d'una aura mística en tons baixos i colors estridents.

Mascaro torna a encertar-la en tamisar sota la seva pausada mirada una història senzilla de gent senzilla. Amb el seu ritme d'observació documentalista, fent un ús testimonial del muntatge i deixant que la vida passi davant l'objectiu de la seva càmera després de col·locar-la en el lloc precís, el director brasiler capta el rutinari existir d'Iremar, Zé, Galega i la seva filla Cacá, que s'enfronten a les seves vides gairebé amb la mateixa apatia que els toros dels quals s'encarreguen. Sense llar fixa, vaguen de fira en fira transportant toros. Entre els dos homes s'encarreguen de preparar els animals i llançar-los a l'arena perquè els genets els enderroquin. Amb la mateixa força que a *Ventos de Agosto*, el paisatge brasiler els marca i talla les ales dels seus somnis. La pols sacseja la seva jornada; són com animals que s'adapten al seu entorn: el seu llit és una hamaca penjada al camió on transporten els toros; la seva privacitat es redueix a un mirall penjat d'un arbre; la seva dutxa, un parell de teles que amaguen les seves vergonyes darrere del camió... Les seves vides es converteixen en part intrínseca de l'espai que ocupen. [...]

No hi ha dubte que un país tan vast com el Brasil necessitava l'atenta mirada de Mascaro per explorar les seves infinites possibilitats fílmiques. I és així per dos motius. En primer lloc, com venim apuntant, per la seva capacitat d'extreure el màxim del paisatge recurrent als elements fílmics que millor s'ajusten a la seva orografia. Bolca el seu mestratge al servei de la història i de l'entorn on passa. En segon lloc, perquè Mascaro és un narrador tremendament espavilat. Desprenent-se d'artificis narratius o del passat dels seus personatges, aconsegueix crear una trama centrada en el present, en el que passa aquí i ara. Les pel·lícules de Mascaro són cintes de descobriment actiu. El personatge i la seva història es defineixen escena a escena, des de la primera fins a l'última. Mascaro s'interessa menys per l'evolució arquetípica de trames i molt més pel retrat cinematogràfic d'un moment, d'una gent, d'un lloc. I encara que pugui semblar el contrari, això ens regala personatges interessantíssims, plens de matisos i amb un món interior per descobrir. A tot això, Mascaro aporta la sensualitat del seu plantejament. La seva pausa contribueix a la contemplació de les persones que poblen les seves cintes i la plasticitat dels seus plànols crea imatges de poderosa bellesa. Tornant a comparar *Boi Neon* amb la seva obra anterior, ja a *Ventos de Agosto* ens demostrava la seva capacitat de crear llenços i composicions captivadores, especialment en les escenes de sexe. Després d'oferir-nos aquella meravellosa escena entre els dos joves protagonistes de la seva anterior història fent l'amor sobre un camió ple de cocos, Mascaro ens torna a regalar una altra de les millors escenes de sexe del cinema actual. Aquest cop utilitza un escenari molt més auster, però el valor està en l'ús de la llum, que ens recorda les composicions de Caravaggio, potenciant en pla fix els reflexos i les ombres en els cossos nus. En conjunt, una veritable delícia per a tots els sentits que col·loca Mascaro com una de les veus més interessants del panorama fílmic actual. Només queda esperar que aquest díptic es converteixi en trilogia i el director de Recife ens delecti amb un nou acostament a un altre lloc del seu país. | ★★★★★ |

“Boi Neon”: premis i seleccions principals

Festival de Cinema d'Adelaide 2015

Guanyador del Premi Internacional de Pel·lícules Foxtel

Festival de Cinema de Cartagena 2016

Guanyadora Premi Golden India Catalina a millor pel·lícula

Gran Premi de Cinema del Brasil 2017

Guanyadora Premi del Públic a millor actor

Guanyadora Cinem Brazil Grand Prize a millor actor, millor direcció de fotografia i millor guió original

Premis CinEuphoria 2017

Guanyadora Premi CinEuphoria Top Ten de l'any - Premi del Públic

Festival Internacional de Cinema de Durban 2016

Guanyadora Premi DIFF per la valentia artística

Festival de Cinema Luso-Brasiler de Santa Maria da Feira 2015

Guanyadora Premi Cineclubes a millor pel·lícula

Guanyadora Premi de la Crítica a millor pel·lícula

Hamburg Film Festival 2015

Guanyadora Premi de la Crítica

Havana Film Festival 2015

Guanyadora Premi Especial del Jurat a millor pel·lícula

Festival de Llatinoamèrica de Lima 2016

Guanyadora Premi a millor direcció de fotografia

Festival Internacional de Cinema de Marràqueix 2015

Guanyadora Premi a millor direcció

Festival dels Tres Continents de Nantes 2015

Guanyadora d'una Menció Especial i del Golden Montgolfiere

Premis Fénix (Fenix Film Awards) 2016

Guanyadora Premi Fénix a millor direcció de fotografia

Festival Internacional de Cinema de Rio de Janeiro 2015

Guanyadora Premiere Brasil per la millor pel·lícula, millor guió, millor actriu secundària i millor direcció de fotografia

Festival de Cinema SESC, Brasil 2017

Guanyadora Premi del Públic pel millor actor

Guanyadora Premi de la Crítica pel millor actor i la millor Direcció de Fotografia

Premis de la Associació de Crítics d'Art de São Paulo 2017

Guanyador del Trofeu APCA pel Millor Director i millor direcció de fotografia

Festival Internacional de Cinema de Toronto 2015

Guanyadora Premi Plataforma - Menció d'Honor

Festival Internacional de Cinema Transilvània 2016

Guanyadora Premi FIPRESCI

Festival de Cinema de Venècia 2015

Guanyadora Premi Venècia Horizons - Premi Especial del Jurat

A més de moltes nominacions

Gabriel Mascaro

Filmografia com a director

2015 *Boi Neon*

2014 *Vientos de agosto*

2012 *Doméstica* (documental)

2012 *A Onda Traz, O Vento Leva* (curt documental)

2010 *As Aventuras de Paulo Bruscky* (curt)

2010 *Avenida Brasília Formosa* (documental)

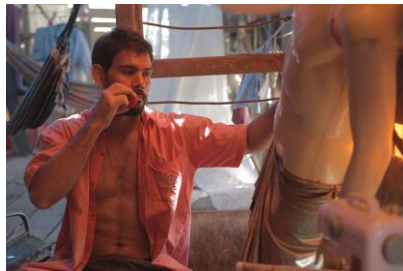
2009 *Um Lugar ao Sol* (documental)

2008 *The Beetle KFZ-1348* (documental)

Biografia

Gabriel Mascaro (1983) és cineasta i artista visual de Recife, Brasil. El seu documental *Doméstica* es va estrenar en competició a IDFA 2012 (Amsterdam). El seu primer llargmetratge, *Vientos d'agosto*, es va estrenar a Locarno el 2014 i va rebre una menció especial. La pel·lícula ha guanyat nombrosos premis i ha rebut molts aclamacions. Els seus documentals previs i les seves instal·lacions de vídeo s'han projectat en importants festivals de cinema i esdeveniments artístics com Rotterdam (IFFR), Oberhausen, Clermont Ferrand, BFI de Londres, el Guggenheim, el Museu d'Art Contemporani de Barcelona, la Quinzena Documental de MoMA i la Biennal d'Art de São Paulo. *Boi Neon* és el seu segon llargmetratge i es va estrenar al Festival de Cinema de Venècia, seguit del Toronto International Film Festival (Plataforma de Competició) l'any 2015. A Venècia, la pel·lícula va rebre el Premi Especial del Jurat. L'abril de 2016, la primera retrospectiva del seu treball es va celebrar a la Film Society of Lincoln Center, a Nova York (EUA).

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

